



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v hlavním líčení dne **23.2.2015** v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Mjartana a přísedících Boženy Kněžáčkové a Marty Kosinové, **t a k t o :**

obžalovaný

██████████ ,

nar. ██████████ v ██████████, tr. bytem ██████████ : ██████████, Karlovarský kraj, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici ██████████,

je v i n e n , ž e

dne ██████████.2014 v době okolo 12.15 hod., v prostorách ██████████ na střeženém pracovišti ██████████, Věznice ██████████, ██████████, ██████████, Královéhradecký kraj, s přímým úmyslem usmrtit, s kladivem o hmotnosti 680g v ruce fyzicky napadl poškozeného spoluvězně ██████████ ██████████, nar. ██████████ v ██████████, trvale bytem ██████████, Jihomoravský kraj,

v době skutku ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici [REDAKCE], Královéhradecký kraj, t.č. hospitalizován ve [REDAKCE] nemocnici, [REDAKCE], [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], kraj Vysočina, a to tak, že poškozenému zasadil do oblasti hlavy nejméně 5 úderů kovovou částí kladiva (hlavou kladiva), kdy svým jednáním způsobil poškozenému mnohotné tržnězhmožděné rány v obličeji, vpáčené tříštivé zlomeniny nosních kostí, obou horních čelistí, čelní kosti a pravé týlní kosti, tříštivé zlomeniny lební spodiny v obou předních lebních jamách, roztržení levé oční koule, objemné krvácení v prostoru nad tvrdou lební plenou nad přední částí levé mozkové polokoule a objemná ložiska zhmoždění mozkové tkáně v obou čelních lalocích mozku, kdy těmito zraněními pro jejich všeobecnou povahu poškozeného bezprostředně ohrozil na životě, když závažnost poranění si vyžádala okamžitý převoz poškozeného leteckou záchrannou službou do Fakultní nemocnice [REDAKCE] s následnou operací na [REDAKCE] klinice, přičemž zde byl hospitalizován v období od 21.03.2014 do 16.04.2014, následně byl poškozený [REDAKCE] hospitalizován na [REDAKCE] oddělení [REDAKCE] nemocnice [REDAKCE] do 06.05.2014, kdy mu byl v důsledku špatného zdravotního stavu přerušeno rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 05.05.2014, sp. zn. Nt 1007/2014, výkon trestu odnětí svobody a byl přeložen do Fakultní nemocnice u [REDAKCE], kde byl hospitalizován do 13.05.2014, kdy od tohoto data je nadále hospitalizován ve [REDAKCE] nemocnici, [REDAKCE], [REDAKCE], přičemž obžalovaný [REDAKCE] se tohoto jednání dopustil přesto, že byl rozhodnutím Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 35T 2/2010 ze dne 26.04.2014, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30.06.2010, sp. zn. 8 To 55/2010, pravomocně odsouzen pro trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. b), h) tr. zákona (zák. č. 140/1961 Sb.) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 20ti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou,

t e d y

dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil opětovně, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

č í m ž s p á c h a l

zločin vraždy podle § 140 odst. 1, 3 písm. h) tr. zákoníku, ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 54 odst. 2 tr. zákoníku **k výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání t ř i c e t (30) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku se obžalovaný [REDAKCE] pro výkon výjimečného trestu odnětí svobody zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 100 odst. 2 písm. a), 3, 4 tr. zákoníku soud ukládá obžalovanému [REDAKCE] **ochranné opatření, a to zabezpečování detenci.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný [REDAKCE] povinen poškozenému [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], k rukám zmocněnkyně JUDr. Ladislavy Lebedové, advokátky se sídlem Husovo náměstí 65, 584 01 Ledec nad Sázavou, **nahradit majetkovou škodu v částce 278.920,- Kč a nemajetkovou újmu vyjádřenou v penězi v částce 200.000,- Kč.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný [REDAKCE] povinen poškozené **Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, Regionální pobočka Hradec Králové, pobočka pro Královéhradecký a Pardubický kraj, Hořická 1710/19a, 50002 Hradec Králové, nahradit majetkovou škodu v částce 1.031.079,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í

Obžalovaný [REDAKCE] se nachází od roku 2010 ve výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 35T 2/2010, ze dne 26.04.2014, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30.06.2010, sp. zn. 8 To 55/2010, jímž byl pravomocně odsouzen pro trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. b), h) tr. zákona (zák. č. 140/1961 Sb.) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 20ti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Trest vykonával a vykonává ve Věznici [REDAKCE], kde se v rozhodném období nacházel ve výkonu trestu i poškozený [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] dne [REDAKCE].2014 v době kolem 12.15

hod. v prostorách [REDAKCE] na střeženém pracovišti [REDAKCE] Věznice [REDAKCE], s přímým úmyslem usmrtit, napadl kladivem o hmotnosti 680g opakovanými údery poškozeného spoluvězně [REDAKCE] tak, že mu zasadil do oblasti hlavy nejméně 5 úderů kovovou částí kladiva, čímž mu způsobil mnohotná tupá poranění hlavy popsaná ve výroku tohoto rozsudku, pro něž se poškozený podrobil akutní operaci na [REDAKCE] klinice v [REDAKCE] [REDAKCE] a do současné doby je v důsledku svého špatného zdravotního stavu hospitalizován [REDAKCE] [REDAKCE] patřící k [REDAKCE] nemocnici, [REDAKCE]

Obžalovaný [REDAKCE] v rámci přípravného řízení uvedl, že to, co je popsáno v usnesení o zahájení trestního stíhání, je pravdou, že toho se dopustil. Obžalovaný popsal i svou předchozí trestnou činnost, pro níž byl odsouzen a kvůli níž byl v rozhodné době ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici [REDAKCE]. Dále uvedl, že se cítil nesvůj již po dobu cca jednoho měsíce před událostí, a proto žádal vězeňského lékaře o poskytnutí léku [REDAKCE]. Byl vystresovaný, což vyvrcholilo napadením poškozeného. Po napadení se cítil v pohodě, vše z něho spadlo, nemá žádné problémy, svůj vztek a stres vyventiloval útokem na poškozeného. Obžalovaný [REDAKCE] k události dne [REDAKCE] 2014 dále uvedl, že ráno nastoupil na směnu na pracoviště [REDAKCE] ve Věznici [REDAKCE], cítil napětí. Po obědě v 11.00 hod. si vzal z pracovní [REDAKCE] kladivo, bylo to jediné kladivo na pracovišti a šel s ním na [REDAKCE]. Myslel si, že rozbije umyvadlo a tím vybijе svůj vztek. Za této situace na zmíněné [REDAKCE] přišel poškozený [REDAKCE]. Obžalovaný připustil, že s poškozeným nikdy žádné konflikty neměl. Poté si již nic nepamatuje, jen to, že poškozený spoluvězeň ležel na zemi a byl od krve. Obžalovaný dále uvedl, že pustil kladivo, to odložil k pisoáru a šel se nahlásit dozorcí. Nepamatuje si, kam poškozeného tloukl. Viděl jen krev na kladivu a svých rukou. Není schopen stanovit, kolikrát poškozeného udeřil. Ví, že poškozený něco křičel. Proti poškozenému nikdy nic neměl, neměl s ním spory. Obžalovaný dále dodal, že v posledním období byl nervózní a vystresovaný, o čemž informoval vězeňského lékaře. V rámci své druhé výpovědi pak obžalovaný uvedl, že důvodem, případně motivem jeho útoku na poškozeného nebyla snaha dostat se pryč z oddílu kvůli tlaku věřitelů vůči němu a tvrdil, že byl pod vlivem drog. V době této opakované výpovědi užíval [REDAKCE] a cítil se lépe.

U hlavního líčení obžalovaný [REDAKCE] využil svého práva a k věci nevyprávěl, když trvá na tom, co již vypověděl. Proto jeho dosavadní výpovědi byly podle § 207 odst. 2 tr. čteny (viz č.l. 116-123), k nimž nebyly vzneseny žádné dotazy ani připomínky.

K věci byla vyslechnuta celá řada svědků – spoluvězňů, kteří se v inkriminovanou dobu nacházeli na předmětném pracovišti.

Svědék [REDAKCE] uvedl, že s obžalovaným [REDAKCE] byl 4 roky na cimře, a to i v době činu. Asi před půl rokem obžalovanému přestala psát máma a on na to začal nadávat. Slyšel, že se obžalovaný zadlužil u více lidí, ale konkrétní jména neví. Zpočátku byl obžalovaný veselý, ale v poslední době se změnil, a to od doby, co měl dluhy, což byly poslední 2-3 měsíce. Co se stalo, zjistil až poté, co mu to sdělili ze sousední cimry. To, že by obžalovanému chyběly léky, před ním neřikal. V roce 2013 měl silný infarkt a kluci z cimry včetně obžalovaného ho resuscitovali.

Svědék [REDACTED] dále uvedl, že na obžalovaném nepozoroval nic zvláštního. Neví o tom, že by bral drogy. Na pracovišti s obžalovaným nebyl, protože nedělá. Poškozeného neznal. Když tehdy dostal infarkt, tak ho zachraňoval i obžalovaný. Dával mu umělé dýchání.

Svědék [REDACTED] uvedl, že mezi poškozeným a obžalovaným nebyly žádné problémy. V den činu byl obžalovaný [REDACTED] divný, nemluvil a nepracoval, chodil po chodbě, ani nejedl. Poškozený [REDACTED] byl bez problémů, neměl konflikty a byl nejslabším článkem ze skupiny vězňů zařazených na pracovišti. Svědek dále uvedl, že po obědě počítal výrobky a viděl, jak běží odsouzený [REDACTED] s tím, že se na umývárnu stal velký problém. Proto šel na umývárnu, kde v té době ležel poškozený [REDACTED] v krvi, byl při vědomí a říkal, že mu zranění způsobil [REDACTED]. Kladivo v té době leželo topůrkem nahoru u pisoáru. Svědek uvedl, že si obžalovaný k útoku vybral nejslabší článek ze skupiny a že motivem jeho jednání mohlo být i to, aby se dostal na jiný oddíl.

Svědék [REDACTED] dále uvedl, že obžalovaný na pracovišti neměl problémy. Zmíněné kladivo měl [REDACTED] jako pracovní náradí. Neví něco o tom, že by obžalovaný bral drogy. To kladivo se nefasovalo každý den. [REDACTED] ho měl dlouhodobě. Jeho účelem bylo spravovat palety, takže to kladivo bylo stále položené a k němu měl kdokoli přístup. Měl na to bednu, ta nebyla zamčená, prostě k tomu se mohl kdokoliv kdykoliv dostat.

Svědék [REDACTED] uvedl, že považuje oba zúčastněné za nekonfliktní osoby. V ten den si sedl obžalovaný [REDACTED] k němu do pracovní klece. Byl zamklý, což přikládal jeho problémům s dluhy. Obžalovaný dokonce nechal napsat svoji práci na něho. Za situace, kdy byl v kužárně, došlo ke konfliktu, ale on nic neslyšel, až poté spoluvězeň [REDACTED] říkal, že někdo někoho zabil. Svědek dodal, že se o další skutečnosti nezajímal a šel do své pracovní klece, když okolo procházel posléze obžalovaný [REDACTED] ke katru a věc řešili dozorcí. Za [REDACTED] běžel spoluvězeň [REDACTED]. Svědek dodal i to, že obžalovaný ve výkonu trestu bral pervitin.

Svědék [REDACTED] dále uvedl, že do té místnosti, kde se to stalo, se vůbec nedostal, takže tam nic neviděl. Pokud se týká vězně [REDACTED], toho tam na pracovišti viděl. Od spoluvězně [REDACTED] ví, že ho obžalovaný volal na [REDACTED]. Obžalovaný i ve věznici bral drogy. Jak se k nim dostal, to neví. Obžalovaný měl ten den špatnou náladu, protože měl dluhy. Kupoval mobilní telefon, má takový dojem. Od koho, to neví. Poškozený z těch lidí, co pracovali na zmíněném pracovišti, byl nevýrazná osobnost, byl to hodný člověk. S obžalovaným nebydlel na cele, ale obžalovaný si rád půjčoval, rád sázel na sportovní zápasy a bral drogy a různě si půjčoval všude, kde to šlo a ví, že jeho věřitelé na něho tlačili ze všech stran. Bylo jich dost.

Obžalovaný k výpovědi svědka uvedl, že to svědek špatně uvedl. Ten telefon si nekupoval, ale prodával ho za 5.000,- Kč a s tím si zaplatil dluhy. Na to svědek uvedl, že je možné, že se spletl.

Svědék [REDACTED] uvedl, že inkriminovaný den nafasoval k práci i kladivo. Zpočátku s ním pracoval, posléze ho odložil na polici ve své kleci. To, že kladivo chybí,

nezaregistroval. Obžalovaný [REDACTED] se mu zdál normální, je pravdou, že zpočátku směny byl zamlklý. Říkalo se mezi vězni, že má dluhy. Na oběd šli okolo 11.00 hod., nic neobvyklého se nestalo. Po obědě přiběhl svědek [REDACTED] a říkal, že na [REDACTED] leží spoluvězeň [REDACTED]. V té době viděl obžalovaného [REDACTED], ten byl úplně v klidu. Ostatní spoluvězni poskytovali zraněnému první pomoc. Své kladivo viděl u pisoáru.

Svědék [REDACTED] dále dodal, že zmíněné kladivo měl vyfasováno. Každý den ráno ho fasoval a odevzdává ho vždycky na konci šichty. Ten den s kladivem pracoval do 8 hodin. Jak se dostalo na místo činu, to neví. Neví, že by si ho obžalovaný bral. Není na stejném místě celý den, má na starost celou halu. Takže pochoduje po celém objektu. A to kladivo nechal v té kóji. Na obžalovaném nepozoroval něco zvláštního. V tom objektu je jenom jedno kladivo. Když momentálně s kladivem nepracoval, tak bylo uloženo do papírové krabice s náhradím. K ní měl každý přístup. O tom kladivu, že se nachází v té krabici, věděli všichni.

Svědék [REDACTED] uvedl, že obžalovaný [REDACTED] se poslední měsíc choval divně. Neměl s ním však žádné problémy a obžalovaný neměl ani problémy s poškozeným [REDACTED]. Při práci jej nesledoval, neboť od pracovního místa obžalovaného pracoval daleko. Kolem 11.00 hod. byl oběd. Na svoje pracovní místo se vrátil těsně před 12.00 hod. Když v rádiu hlásili časový údaj 12.00 hod., šel na [REDACTED]. Cestou potkal poškozeného [REDACTED], který uklízel chodbu a chystal se uklízet na [REDACTED]. Když vešel do prostoru [REDACTED], obžalovaný [REDACTED] stál u okna u radiátoru. Pravou ruku měl schovanou za zády, prsty levé ruky měl v ústech. Stál tam, i když se jej svědek ptal, proč nejde pracovat. Svědek dále uvedl, že šel tedy na [REDACTED], přičemž během cca 3 minut do prostoru [REDACTED] vešel posléze poškozený [REDACTED], který se smál. Neviděl, co se děje, ale během té doby, co konal potřebu, neslyšel obžalovaného [REDACTED] odcházet. Pak slyšel žuchnutí, ránu a volání o pomoc. Zvedl se a viděl na zemi ležet poškozeného [REDACTED]. V té době tam obžalovaný [REDACTED] již nebyl. Volal o pomoc, běžel na kuřárnu. Před vlastním útokem žádnou komunikaci neslyšel.

Svědék [REDACTED] k osobě obžalovaného uvedl, že tento měl dluhy, pravděpodobně za drogy. Svědek [REDACTED] mu kritického dne od rána říkal, že jej obžalovaný informoval, že někoho zabije, že je na všechny naštvaný. Ten den byl obžalovaný zamlklý, proto věděl, že není radno jej provokovat. Po obědě slyšel křičet svědka [REDACTED] něco o zabití. V té době okolo jeho pracovního místa procházel obžalovaný [REDACTED] se skloněnou hlavou, šel ke katru a nic neříkal. Svědek, jak dále uvedl, se šel podívat na [REDACTED] a viděl zde zraněného [REDACTED], k dotazu mu poškozený sděloval, že zranění mu způsobil [REDACTED].

Svědék [REDACTED] dále uvedl, že na pracovišti se používalo kladivo. Dá se říct, že to kladivo bylo nafasované na jednu osobu, ale bylo volné. Takže všichni ho mohli používat. Neviděl, že by toho dne si to kladivo bral i obžalovaný. Poškozený [REDACTED] mu i přes své zranění dovedl odpovědět, jak se jmenuje, že je ve věznici, co se mu stalo, že ho udeřil do hlavy apod.

Svědék [REDACTED] uvedl, že v inkriminovaný den dopoledne mu 2x obžalovaný [REDACTED] říkal, ať s ním jde na [REDACTED], ale nešel. Po obědě došlo k napadení poškozeného.

I další svědci vypovídali o situaci mezi vězni na místě jednání, ale žádné další konkrétní okolnosti neuvedli. Jedná se o výpovědi svědka [REDAKCE] na čl. 208-211, svědka [REDAKCE] na čl. 212-218 a svědka [REDAKCE] na čl. 227-229.

Svědka [REDAKCE], [REDAKCE] na pracovišti [REDAKCE] Věznice [REDAKCE], popsal situaci na pracovišti i způsob střežení vězňů a dodal, že v době okolo 12.20 hod. přišel ke katru obžalovaný [REDAKCE], držel se mříže, klepal se a říkal, že vzadu někoho zabil. Měl obě ruce od krve. Obžalovaného [REDAKCE] izoloval od ostatních vězňů, svázal jej a šel se podívat na [REDAKCE], kde na zemi v hloučku odsouzených osob viděl ležet zraněného [REDAKCE], který byl při vědomí. Na hlavě měl několik děr, jedno oko měl mimo oční důlek. U pisoáru leželo kladivo. Svědek dodal i to, že se mu obžalovaný [REDAKCE] ten den jevil v pohodě, znal jej jako osobu, která měla tendence k provokacím a napadání vězňů. Svědek [REDAKCE] dále uvedl, že vězni se na zmíněném pracovišti pohybují volně, jsou však každých 30 minut kontrolováni.

Svědka [REDAKCE] dále uvedl, že v ten inkriminovaný den na obžalovaném neviděl něco neobvyklého. Normálně ráno nastoupil do služby v 5.15 hodin. Dělal tam zhruba 50-60 vězňů. Ráno dokonce s obžalovaným byl na prádelně a na něm neviděl známky nějakého neklidu. Odsouzení se při práci mohou volně pohybovat mezi klecemi. Je to součástí pracovního procesu, protože tam roznášejí krabice, odebírají se od nich hotové výrobky, takže se tam pohybují. Zmíněné kladivo se používá na opravu palet a má ho někdo nafasované na jméno určitý vězeň. Kolik tam bylo těch kladiv, neví, ale věděl pouze o tom jednom. Poškozený [REDAKCE] byl naprosto bezproblémový vězeň. Dělal úklidáře. Je pravdou, že jeden vězeň se mu přiznal, že obžalovaný od rána vyhrožoval, že během dne někomu něco udělá, že někoho zabije, ale proč, to neví. Všichni ostatní vězňové mají ke kladivu přístup.

Z úředních záznamů o podaném vysvětlení [REDAKCE] na čl. 230-234, což byl další [REDAKCE] vězeňské služby na místě, žádné další konkrétní okolnosti neplynuly.

K osobě obžalovaného [REDAKCE] byl vypracován znalecký posudek **z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru školství a kultura, odvětví psychologie.** Ze závěrů těchto znaleckých posudků bylo zjištěno, že u obžalovaného nebyla v minulosti ani v současnosti zjištěna duševní choroba v pravém slova smyslu, tj. psychóza. U obžalovaného byla konstatována smíšená porucha osobnosti. Vlivem těžké poruchy osobnosti nebyly rozpoznávací schopnosti nijak ovlivněny, tj. byly plně zachovány. Ovládací schopnosti byly měrou nepodstatnou sníženy, blíže zachování. U obžalovaného bylo zjištěno zneužívání návykových látek bez rozvinuté závislosti. Obžalovaný je osobou vysoce společensky nebezpečnou, s vysokým rizikem recidivy heteroagresivního chování, kdy důvodem jeho nebezpečnosti je těžká porucha osobnosti. Tato není medicínskými prostředky ovlivnitelná. Znalkyně z těchto důvodů navrhuje umístění obžalovaného do detenčního ústavu. Obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení. V jeho osobnosti nelze očekávat výrazné změny. Intelektové schopnosti obžalovaného se nacházejí v pásmu populačního [REDAKCE]. Myšlení obžalovaného je nezralé, povrchní, regresivní, silně egocentrické, asociální a účelové. Je účelově vychytralý, jednoduše taktizuje, manipuluje a improvizuje. Snaží se zaujmout a působit v sociálně příznivém světle. Projevuje se chladně,

cynicky a využívá všech dostupných způsobů a prostředků ke své ochraně či sebeprosazení. Byla u něj zjištěna smíšená porucha osobnosti s rysy asociálním, nezdrženlivými, egocentrickými, primárně agresivními a anetickými. Osobnost je v mnoha směrech nevyzrálá, projevují se skony k impulzivité, emoční a náladové instabilitě. Psychický vývoj obžalovaného byl v období dětství a dospívání disharmonický, socializační proces výrazně narušení, komplikovaný. Jeho psychická odolnost je výrazně snížena, iritují jej i negativní podněty nižší intenzity, je emociálně instabilní, dráždivý, netrpělivý, snadno vztahovačný při kritice své osoby, rychle přechází do útoku. Napětí odreagovává agresí. Agrese má podobu spontánně reaktivní, afektivní, ale i podobu chladné vykalkulované účelové destrukce. Není schopen vytvářet hluboké citové vazby. Je psychopatickým typem delikventa. Vykazuje všechny základní znaky asociální osobnosti. Znalkyně u obžalovaného potvrdila silné agresivní sklony, přičemž agrese je základním prostředkem sebeprosazení, obrany, řešení konfliktů a dosahování cílů. Navenek se demonstruje všemi základními typy – verbální, brachiální (destrukce zaměřená proti lidem i věcem), nelze vyloučit ani sebedestruktivní chování, byť demonstrativního účelového charakteru. Zákeřnost, anetičnost a brutalita provedení činů je nezvykle vysoká. K motivaci jednání znalkyně konstatuje, že podstatou motivačního rámce je pravděpodobně vyřešení sociálních, mezilidských konfliktů a zajištění sobě samému osobního bezpečí před spoluvězni. Nevyloučila proto účelové, promyšlené, připravované, chladné a po celou dobu převážně kontrolované chování. Fyzické násilí mělo zajistit obžalovanému respekt před spoluvězni, se kterými měl spory a následně i osobní bezpečnost, klid a pohodlí umístěním v izolaci. Spáchaný skutek má charakter vysoce brutální, anetické destrukce vůči člověku a zcela koresponduje s neschopností obžalovaného cítit úctu a respekt vůči zdraví a životu kohokoliv. Práh pro uvolnění napětí formou agrese je výrazně snížený. Obžalovaný je asociálně narušenou osobností s výrazně subjektivním, často nerealistickým a účelovým vnímáním reality. Jeho osobnost je zásadním způsobem nepříznivě strukturována, dosavadní socializace je závadová natolik, že je u něho prakticky vyloučeno normální společenské a občanské zapojení do většinové populace. Jeho nebezpečnost je extrémně vysoká pro absenci respektu k nejcennějším lidským hodnotám. Pravděpodobnost resocializace je u obžalovaného prakticky nulová. Recidiva nejzávažnějších zločinů je u něho vysoce pravděpodobná.

Mgr. Lenka Čermáková, znalkyně psycholožka, se u hlavního líčení na svůj znalecký posudek odvolala a stvrdila ho a dále dodala, že resocializace obžalovaného je prakticky nulová. Jedná se sice o mladého člověka, je vždycky nějaká možnost, že dojde k nějakému náhledu, že se nějakým způsobem naučí částečně ovládat své chování, ale jak jeho dětství, tak všechny dosavadní vlivy způsobují, že pravděpodobnost, že by došlo k nějakému zásadnímu posunu, aktuálně hodnotí jako velmi nízkou. Takže trvá na tom, že pravděpodobnost resocializace obžalovaného je prakticky nulová. Recidiva nejzávažnějších zločinů je u něho vysoce pravděpodobná. Jeho vývoj je v zásadě ukončen. I při pobytu ve vězení je i tam jeho nebezpečnost extrémně vysoká pro okolí. Pokud se týká motivace konání obžalovaného, tak se přiklání k tomu, že bylo spíše cílené nebo připravené jednání. Obžalovaný není schopen kladných citových vazeb k osobám, k lidem. U něho zjištěná anetičnost je bezohlednost, neschopnost cítit pocity viny, mít soucit s lidmi, mít funkční svědomí, které je strašně důležité pro to, aby člověk měl zájem se změnit, poučit se a už to nikdy neudělat a to je to, o co v té resocializaci, v tom prostředí vězeňském jde.

U něho to prostě není. Pak tam je spousta dalších osobnostních vlivů, jako je histriónství, je tam [REDAKCE] inteligence, je tam abúzus psychoaktivních látek a snaha i ve vězeňském prostředí tyto látky si shánět. Je tam absence kvalitní sociální a rodinné podpory, takže prakticky i případná motivace po nějaké změně u obžalovaného [REDAKCE] chybí, a to je velmi zásadní. Během svého života neprokázal, že by byl schopen nějakého poučení ze svého jednání. Pokud mu bude prokázáno to, co je uvedeno v obžalobě, tak on za to žádné pocity viny ani lítost necítí. Toho není schopen, což je podstata jeho anetičnosti a asociální osobnostní poruchy a ta porucha je závažná a řekla by, že se prohlubuje a její rysy se zvyrazňují. Je dominantní na slabšího. Prvky zákeřnosti souvisí se stavem jeho osobnosti. Souvisí to s jeho sebepojetím a sebevědomím. U člověka, který není sebevědomý, většinou nelze očekávat férové jednání, přímé, otevřené. Třeba, že by se třeba dopředu pokusil domluvit. Zase problém komunikace, když spolupráce s lidmi chybí. To je všechno dáno tím, že není schopný vytvářet, udržovat vztahy nejen citové, partnerské a tak, ale obecně vztahy všude. Je tam silná egocentričnost, vždycky myslí sám na sebe. Jeho vztahy jsou většinou účelové, jsou povrchní, jsou vágní a vždy, když je tam vztah, i když je to kamarád, tak je to někdo, z koho může mít prospěch. Je nepřizpůsobivý. Vyzrálá, normální, průměrně přizpůsobivá osoba snese bez společenského selhání určitý stupeň přirozené zátěže. Reakce obžalovaného na zátěž je nepřiměřená, je nezralá. K nepřiměřeným reagováním a k selhávání u něho dochází, i když to je zátěž minimální, kterou většina zcela normálně zvládá bez jakéhokoli průšvihů. To je dáno jeho dráždivostí a nevyzrálostí. Nepřizpůsobivost v tom širším slova smyslu znamená, že není schopný snést drobnou kritiku spoluvězně a reaguje na ni agresí, což je u dospělého člověka až ten poslední způsob obrany, řešení situace. Není schopný vyřešit běžný lidský konflikt, není schopný snést vyšší společenské požadavky, které se očekávají v dospělosti, když člověk má žít sám, má se o sebe starat, má pracovat, má si vyřizovat určité důležité věci. To on vůbec nezná. Není schopen společenské adaptace v tom smyslu, že by byl schopný se o sebe postarat a fungovat podle společenských představ, podle platných a osvědčených společenských norem a hodnot. On to nedokáže, takže jeho celková adaptace je snižena. Jeho nevypočitatelnost je důsledkem toho, že nemá mravní zábrany. Samotný výkon trestu je u něho pouze represivní záležitost a primárně ochraňující většinovou společnost. Režimu vězení ho nijak nevybízí k tomu, aby se změnil. Nemá kde pozitivní vzorce chování okoukat. Občas u personálu věznice, ale on je mezi svými a mezi těmito svými bývá těm ostatním špatným příkladem a reálným nebezpečím. Domnívá se, že detence je v jeho případě pro něho i pro společnost jediná možnost, aby se neopakovalo to, co už dvakrát během svého krátkého života předvedl s minimálními pocity viny. Pokud se jedná o histriónské rysy, je to hlavně sebestřednost, ale i nezralost, emocionální labilita, náladovost. Dělá mu dobře na sebe poutat pozornost. Manipuluje s fakty, improvizuje, snaží se ovlivňovat věci, je nejednoznačný, dramatizuje, přehání. To jsou takové typické rysy histriónské osobnosti a podle toho, s jakými dalšími osobnostními rysy a inteligencí se to skloubí, tak ten výsledný efekt u různých histriónů může být samozřejmě různý. Lék [REDAKCE] by tomu nezabránil, neboť obžalovaný se dostal do nějaké nepříznivé překerní situace, kterou zmíněným činem vyřešil. Ten [REDAKCE], který po panu doktorovi žádal, by mu nepomohl.

MUDr. Michaela Málková, znalkyně z odvětví psychiatrie, se také na svůj znalecký posudek odvolala, stvrdila ho a dodala, že závěry o nebezpečnosti obžalovaného a opakování

podobného činu se týkají i jeho pobytu ve vězení. Smíšená porucha osobnosti je uvedena v mezinárodní klasifikaci duševních poruch, nicméně není to choroba v pravém slova smyslu. V podstatě je to označení povahových odchylek od normy, které mohou být různou měrou vyjádřeny. Konkrétně u obžalovaného [REDAKCE] tyto povahové odchylky jsou již natolik závažné, že vedly k diagnóze smíšené poruchy osobnosti. Takže to je diagnóza a je to choroba, kterou však neumějí léčit. Ochranné léčení v ústavní formě nestačí, protože není co léčit. Nepodstatné ovlivnění ovládací schopnosti obžalovaného bylo dáno právě v souvislosti se zmíněnou poruchou osobnosti, protože došlo k nakupení nějakého stresu, napětí, tenze, které obžalovaný neumí uvolnit jinou formou, než agresí. Nejedná se o patologickou reakci obžalovaného, pouze je to vysvětlení, proč k tomu jednání došlo. Smíšená porucha osobnosti u obžalovaného spočívá především v tom, že zde vystupují a dominují rysy disociální, anetické, agresivní, chladný nezájem o cítění druhých, hrubý a trvalý postoj nezodpovědnosti a bezohlednosti vůči společenským normám, pravidlům a závazkům. Důležité je to, že je velmi nízká tolerance k frustraci a nízký práh pro uvolnění agrese, včetně násilí. Je typická neschopnost zakoušet vinu a poučit se ze zkušenosti, z trestu. Zjišťované anetické rysy znamenají, že je bezcitný, chladný, nemá jakékoliv výčitky, případně soucit s druhou osobou. Na uložení detence obžalovanému trvá, když smíšená porucha osobnosti je diagnóza v rámci odvětví psychiatrie a tuto u obžalovaného diagnostikovala.

Ze znaleckého posudku **z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, bylo zjištěno**, že v krvi ani v moči obžalovaného nebyly nalezeny látky tělu cizí. Znalec **PharmDr. Viktor Voříšek** dále dodal, že pokud by byl obžalovaným požit pervitin, tak v zásadě v krvi je detekční okno řádově ve dnech, v moči v týdnech. Dá se tedy dedukovat, že několik týdnů před tím činem obžalovaným nebyl pervitin užit. Pokud se týká léků, je to záležitost jednotlivých látek. U léků se dá říct, že v krvi by to byly řádově dny, v moči to mohly být dny, až týdny před odebráním krve, resp. moči.

Poškozeného [REDAKCE] vzhledem k jeho zdravotnímu stavu nebylo možno jako svědka vyslechnout.

Ze znaleckého posudku **z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, bylo zjištěno**, že poškozený [REDAKCE] utrpěl mnohotné tržnězhmožděné rány na obličejí, vpáčené tříštivé zlomeniny nosních kostí, obou horních čelistí, čelní kosti a pravé týlní kosti, tříštivé zlomeniny lební spodiny v obou předních lebních jamách, roztržení levé oční koule, objemné krvácení v prostoru nad tvrdou lební plenou nad přední částí levé mozkové polokoule a objemná ložiska zhmoždění mozkové tkáně v obou čelních lalocích mozku. Ze soudnělékařského hlediska je třeba poranění poškozeného považovat za těžkou újmu na zdraví, a to pro poškození důležitého orgánu, které vedlo k bezprostřednímu ohrožení života a zanechá trvalé následky podstatného rázu. Bezprostřední ohrožení života poškozeného bylo odvráceno provedeným neurochirurgickým zákrokem – odstraněním krvácení v prostoru nad tvrdou lební plenou, dekompresí vpáčených zlomenin a léčbou otoku mozku. Pokud by tyto zákroky nebyly provedeny, pak by tato poranění vedla s velkou pravděpodobností ke smrti poškozeného. Znalec se vyjádřil i k dalšímu léčení poškozeného, a to jak na [REDAKCE] klinice FN [REDAKCE], tak i chirurgickém oddělení [REDAKCE] nemocnice [REDAKCE]. Konstatoval, že prognóza pro život poškozeného je

dobrá, pro zdraví je velmi nejistá. S jistotou znalec uzavřel, že poranění poškozeného zanechají trvalý následek v podobě ztráty levé oční koule, další trvalé následky bude možné hodnotit až po uplynutí 1 roku od vzniku úrazu. Poranění hlavy poškozeného vznikla opakovaným přímým působením tupého násilí značné intenzity proti obličejí a pravé týlní krajině, kdy zraňující předmět byl pevný, tvrdý, o větší hmotnosti a nepříliš velkého objemu. Tímto zraňujícím předmětem mohla velmi dobře být kovová část kladiva, s délkou topůrka 25 cm a hmotností 680 g. Tupé násilí působilo proti hlavě značnou intenzitou, opakovaně, nejméně 5x, a to nejméně 4x proti obličejí, jednou proti pravé týlní krajině. Pořadí vzniku jednotlivých poranění nelze určit. Znalec dodal i to, že pokud by nebyl proveden bezprostředně po vzniku poranění vysoce odborný a specializovaný neurochirurgický zákrok a pokud by nebyla poškozenému následně poskytována vysoce odborná a specializovaná péče, pak by poranění poškozeného vedla ke smrtelnému zakončení. Je velmi pravděpodobné, že v okamžiku vzniku rány v pravé týlní krajině byl poškozený odvrácen k útočníkovi zády, v době vzniku rozsáhlých devastujících poranění obličejové části hlavy, je velmi pravděpodobné, že se poškozený nacházel v poloze vleže na zádech s hlavou spočívající na pevné podložce.

Znalec MUDr. Petr Lacina se u hlavního líčení na tento svůj znalecký posudek odvolal, stvrdil ho a dodal, že díky tomu, že se poškozený dostal na vysoce odborné a specializované zdravotnické pracoviště, které bezprostředně provedlo nutné zákroky, tak nedošlo ke smrti poškozeného bezprostředně po vzniku jeho poranění a následná péče vyloučila možnost případných nahodilých komplikací, které rovněž mohly v druhé fázi porážkového stavu vést ke smrti. Lze předpokládat, že první úder byl do týlní krajiny, potom následoval pád poškozeného na zem a opakované tupé násilí proti obličejí s předpokladem, že hlava poškozeného spočívala na pevné podložce, takže intenzita byla touto skutečností ještě umocněna. Znamky obrany poškozeného nebyly popsány. Značné intenzitě odpovídá ve stupnici mezi malou, střední a velkou intenzitou velká intenzita. Možno říci maximální, kterou může dospělý jedinec mužského pohlaví vyvinout. Toto se týká i zranění v týlní krajině. Trvalým následkem je ztráta levého oka poškozeného. Tento následek, ztrátu levého oka, nelze napravit. Pokud se týká zranění na mozku, tak i tam došlo k nevratnému poškození části mozku, ani to nelze nějak napravit. Při tomto poranění je porucha vědomí poškozeného nutným provázejícím příznakem. Všech 5 ran, všechna ta zranění poškozeného, byla vytvořena v jeden čas a najednou, pokud pod tímto pojmem jsou považovány vteřiny nebo minuty. Zmíněné úrazové změny byly zcela čerstvé, takže všechny vznikly ve velice krátkém časovém období. Je možné připustit, že krátce po činu mohl poškozený určitým způsobem komunikovat s okolím, ale posléze díky narůstajícímu edému otoků mozkové tkáně by komunikace měla přestat.

Ze společného znaleckého posudku **z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru zdravotnictví, specializace klinická psychologie**, který byl vypracován na poškozeného, bylo zjištěno, že poškozený [REDAKCE] je trvale imobilní (nechodící), trvale nevidomý, jeho duševní stav vykazuje přítomnost organické poruchy osobnosti a těžší kognitivní poruchy s nevyrovnanými intelektovými výkony, které místy dosahují až pásma lehké demence, dále s výraznými poruchami paměti, pozornosti, emotivity i ostatních duševních funkcí. Poškozený není schopen chápat smysl probíhajícího trestního řízení,

ani se ho účastnit. Poškozený si napadení ani časová období k napadení přiléhající nevybavuje. Pro výpadky vzpomínek, poruchy paměti a úsudku není a ani do budoucna nebude poškozený schopen svědecké výpovědi v rámci probíhajícího trestního řízení. Prognóza organické poruchy osobnosti i poruchy poznávání je nejistá, zdravotnická dokumentace svědčí o postupném zhoršování stavu navzdory léčbě a rehabilitaci. Lze předpokládat, že stav se nezlepší, spíše se zhorší, a poškozený ■■■■■ zůstane odkázán na nepřetržitou ošetrovatelskou péči.

U hlavního líčení se **MUDr. David Neubauer, znalec z odvětví psychiatrie**, na společně podaný znalecký posudek odvolal, stvrdil ho a dodal, že uváděné následky v psychice poškozeného jsou trvalé, neměnné a vážné. Prognóza jeho zdravotního je spíše k horšímu, prognóza rozhodně není dobrá, nespěje k uzdravě, ten stav zůstane buď stejný, nebo se případně ještě dále zhorší. Poškozený ■■■■■ už nebude nikdy schopen se sám o sebe postarat. Utrpěl závažné organické postižení mozku. Zůstane nevidomý a postižený. Jeho emotivita bude nadále velmi vychudlá, oploštělá, převažoval u něho apatický syndrom. Pocit schopnosti se radovat u posuzovaného nebyl. Tento apatický syndrom je součástí utrpené organické poruchy. Z jeho anamnézy vědí, že dříve inklinoval spíše k takovému psychopaticky-hédonickému způsobu života, tzn. že byl spíše nezdrženlivý, požitkářský, rád se opíjel, v opilosti měl značné výkyvy nálady, měl sklon ke rvačkám, čili byl to člověk, u něhož emotivita byla živá, zatímco nyní navzdory situaci setrvává v apatii a emoční vychudlosti. Pokud svědek řekl, že se poškozený před činem smál, že se normálně bavil, tak to odpovídá jeho osobnosti před činem. Poškozený ■■■■■ má výpadek vzpomínek na dobu činu. Toto nazývají anterográdní a retrográdní amnézií. Trpí i poruchami paměti, které jsou v míře větší či menší přítomny stále. Jedná se především o poruchu všípivosti, poruchu uchovanosti paměti a poruchu výbavnosti paměti. Tyto složky jsou postiženy, stejně tak jako v oblasti pozornosti je snížena koncentrace, kapacita toho, na co je pozornost upíná, výdržnost jeho paměti a schopnost distribuovat a přesouvat zaměření pozornosti. To je součást vzniklé kognitivní poruchy. Ta je zřetelná, diagnostikovaná, snižená, ale zmíněné výpadky, poruchy uchovanosti a výbavnosti paměti nejsou tak globálního rázu, jako v období zmíněného úrazového děje. Tam je globální úplný výpadek paměti. Když poškozeného vyšetřovali, tak byl částečně dezorientován psychicky, ale jinak svou osobou byl orientován. Ostatními složkami, jako je čas, místo a situace byl orientován nepřesně. Orientuje se situačně, čili v dané situaci, když se mu řekne, že ho budou lékařsky vyšetřovat, tak chápe tu situaci a podrobuje se tomu vyšetření a odpovídá natolik, kolik je schopen a chápe, že je to lékařské vyšetření, ale když by si měl vzpomenout třeba na všechna vyšetření, která prodělal, tak to si nevzpomene. To, že například snídá, obědvá a večeří, to má zafixovaný celoživotně, to se vztahuje k té jeho staropaměti, čili předpokládá, že bude obědvat, protože to ví celý život. Jeho staropaměť je tím úrazem narušena méně, než ta novopaměť, čili tyto staré záležitosti si pamatuje a v dané situaci proto pochopí, že obědvá tak, jako každý den, jako celý život, ale nevybavuje si třeba, co měl k obědu předchozí den, nebo co měl k snídani. Znalecké vyšetření poškozeného bylo zdlouhavé, což bylo dáno zpomalením jeho psychického tempa, které patří do obrazu obou uvedených poruch. Odpovídal poměrně jednoslovně, lakonicky, nerozvíjel souvětí. Pokud by se dotazovali složitějším způsobem, tak by na to nebyl schopen odpovídat. Před soudem schopen výslechu není, když ani rozhodné události si nepamatuje.

I znalec z odvětví psychologie PhDr. Jaroslav Veselý se na společný znalecký posudek odvolal, stvrdil ho s tím, že souhlasí s tím, co uvedl MUDr. Neubauer a dodal, že poškozený nebyl schopen standardního psychologického a testového vyšetření, a proto se mu pokoušeli dávat škálu, která se používá u demenčních pacientů. I tu byl schopen vyplnit v podstatě z poloviny. Test, i to, jak působil při vyšetření klinicky, odpovídaly těžké organické poruše osobnosti, poruše intelektu, paměti, pozornosti, tzn. té kognitivní poruše, v některých směrech dosahujících až hloubky demence. Následek u poškozeného je neměnný, trvalý a zhoršující se. Není předpoklad, že by u něho došlo k uzdravení, protože poranění mozku bylo značně devastující. Pokud se týká léčby, tak je u něj v podstatě indikována pouze ošetrovatelská péče, nějaké léčebné zásahy nejsou možné. Byly pokusy v LDN o jeho rehabilitaci, ale v podstatě již nácvik chůze selhal, že se stal zcela slepý, začal být dezorientovaný. Hodnocení stavu poškozeného před zmíněnou událostí v podstatě vycházelo z anamnestických údajů, které jim sdělil sám poškozený.

Soud přihlížel i listinnému materiálu, z něhož lze poukázat na prvotní fotografickou dokumentaci (č.l. 235-239), protokol o ohledání místa činu s náčrtkem (č.l. 240-243), protokol o prohlídce těla obžalovaného (č.l. 244-246), fotodokumentaci k ohledání místa činu a prohlídce těla obžalovaného (č.l. 247-253), odborné vyjádření OKTE – genetika (č.l. 256-262), odborné vyjádření OKTE – antropologie (č.l. 263-270), listinné materiály doručené Věznicí [REDAKCE] (č.l. 271-290), úřední záznamy ke zdravotnímu stavu poškozeného, přerušení výkonu jeho trestu odnětí svobody (č.l. 291-322), vyjádření ošetřujícího lékaře obžalovaného (č.l. 323-328) a posudek na obžalovaného a poškozeného z Věznice [REDAKCE] (č.l. 369-374).

Z protokolu o ohledání místa činu s fotodokumentací, a to jednak fotodokumentací zajištěnou orgány vězeňské služby za situace, kdy se poškozený nacházel na místě jednání, a dále pak fotodokumentací poté, co byl odvezen k lékařskému ošetření, byl zjištěn stav na místě činu i stav samotného poškozeného. Zajištěné stopy na místě ohledání byly předloženy ke zkoumání OKTE, odvětví genetika a antropologie. Závěry těchto zkoumání odpovídají ve výroku zjištěnému skutkovému stavu.

K některým osobám, jež ve věci vystupovaly jako svědci (jedná se o osoby, které v době činu vykonávaly trest odnětí svobody), byly opatřeny opisy z evidence rejstříku trestů fyzických osob, jež jsou založeny na č.l. 428-431, a jejich hodnocení z výkonu trestu, jež jsou založeny na č.l. 462-472 a na č.l. 478.

Součástí spisového materiálu jsou i rozsudky, vztahující se k předchozí trestné činnosti obžalovaného [REDAKCE].

Z připojeného spisu sp. zn. 8T 173/2009 Okresního soudu v Karlových Varech bylo zjištěno, že rozsudkem uvedeného okresního soudu ze dne 5.11.2009 byl [REDAKCE] uznán vinným ze spáchání pokusu trestného činu krádeže podle § 8 odst. 1 k § 247 odst. 1 písm. b, e) tr. zákona a z trestných činů výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zákona a poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zákona, jichž se dopustil dne 21.8.2009, resp. 27.8.2009. Za tyto

trestné činy mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců se zařazením do věznice s ostrahou.

Z přípojeného spisu Krajského soudu v Plzni sp. zn. 35 T 2/2010 bylo zjištěno, že rozsudkem uvedeného krajského soudu ze dne 26.4.2010, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30.6.2010, sp. zn. 8 To 55/2010, byl [REDAKCE] uznán vinným ze spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. b), h) trestního zákona, kterého se dopustil dne 17.9.2009 tím, že v úmyslu usmrtit svého otce [REDAKCE] a následně odcizit peníze, jmenovaného udeřil kladivem do hlavy, následkem čehož poškozený upadl a zde na zemi jej několikrát opakovaně udeřil kladivem a sekerou, čímž mu způsobil zhmoždění mozku, v jehož důsledku poškozený okamžitě zemřel, a poté poškozenému odcizil peníze a věci v celkové hodnotě 650,- Kč. Za tento čin a dále za trestné činy, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech, pod sp. zn. 8 T 173/2009, mu byl uložen souhrnný výjimečný trest odnětí svobody v trvání dvaceti roků se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou.

Z přípojeného spisu sp. zn. 46T 7/2012 Krajského soudu v Brně bylo zjištěno, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25.6.2012, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12.9.2012, sp. zn. 5 To 76/2012, byl [REDAKCE] uznán vinným ze spáchání pokusu zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 k § 140 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dopustil dne 21.2.2012 tím, že sekerou udeřil do hlavy [REDAKCE] a způsobil mu závažné poranění hlavy, když ke smrti poškozeného nedošlo i v důsledku včasného a odborného lékařského zákroku. Za tento čin mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání deseti roků se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou.

Z přípojeného spisu sp. zn. Nt 1007/2014 Městského soudu v Praze bylo zjištěno, že usnesením Městského soudu Praha ze dne 5.5.2014 byl podle § 325 odst. 1 tr. řádu odsouzenému [REDAKCE] přerušen výkon trestu odnětí svobody, neboť utrpěl devastující poranění hlavy.

Soud přihlížel i k přípojenému spisu 4 Tm 63/2004 Okresního soudu v Karlových Varech, jímž byl odsouzen [REDAKCE] jako mladistvý.

K důkazu soud provedl i 1 ks kladiva, které při činu mělo být užito, k němuž obžalovaný uvedl, že to kladivo zná z pracoviště.

Po provedení shora uvedeného dokazování procesní strany neměly žádné důkazní návrhy a i soud dospěl k závěru, že věc lze na základě důkazů provedených při hlavním líčení meritorně posoudit.

Ke skutkovému stavu a k právní kvalifikaci:

Provedené důkazy byly vyhodnoceny jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a tvořily ucelený řetězec důkazů svědčících o tom, že skutek tak, jak je popsán ve výrokové

části tohoto rozsudku, se stal a že pachatelem tohoto jednání byl právě obžalovaný [REDACTED].

S ohledem na doznání obžalovaného lze skutkový stav shora popsany považovat, až na výjimky, na které bude dále poukázáno, za nesporný. Je tedy zcela evidentní, že obžalovaný [REDACTED] se dopustil jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo jen z důvodů ležících mimo vůli obžalovaného, a tohoto jednání se dopustil, ač byl za takovýto zvlášť závažný trestný čin v nedávné minulosti již odsouzen a za něj doposud vykonává (výjimečný) trest odnětí svobody. Jelikož se jedná o způsobení smrti v tzv. přímém úmyslu, nepřipadalo v úvahu jiné, mírnější posouzení, např. jako způsobení tzv. těžké újmy na zdraví. Ostatně ani obhajoba se tohoto nedomáhala.

S ohledem na některé návrhy procesních stran pak je třeba úvodem této pasáže zmínit znění ustanovení trestního zákoníku, které upravuje zločin vraždy.

Ustanovení § 140 tr. zákoníku zní:

Vražda

(1) Kdo jiného úmyslně usmrtí, bude potrestán odnětím svobody na deset až osmnáct let.

(2) Kdo jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem nebo po předchozím uvážení, bude potrestán odnětím svobody na dvanáct až dvacet let.

(3) Odnětím svobody na patnáct až dvacet let nebo výjimečným trestem bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2

a) na dvou nebo více osobách,

b) na těhotné ženě,

c) na dítěti mladším patnácti let,

d) na úřední osobě při výkonu nebo pro výkon její pravomoci,

e) na svědkovi, znalci nebo tlumočnickovi v souvislosti s výkonem jejich povinnosti,

f) na zdravotnickém pracovníkovi při výkonu zdravotnického zaměstnání nebo povolání směřujícího k záchraně života nebo ochraně zdraví, nebo na jiném, který plnil svoji obdobnou povinnost při ochraně života, zdraví nebo majetku vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona,

g) na jiném pro jeho skutečnou nebo domnělou rasu, příslušnost k etnické skupině, národnost, politické přesvědčení, vyznání nebo proto, že je skutečně nebo domněle bez vyznání,

h) opětovně,

i) zvláště surovým nebo trýznivým způsobem, nebo

j) v úmyslu získat pro sebe nebo pro jiného majetkový prospěch nebo ve snaze zakrýt nebo usnadnit jiný trestný čin nebo z jiné zavrženíhodné pohnutky.

(4) Příprava je trestná.

S ohledem na doznání obžalovaného, na způsob spáchání i opakované použití kladiva velkou intenzitou proti hlavě poškozeného bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný [REDAKCE] v přímém úmyslu chtěl poškozeného [REDAKCE] usmrtit, přičemž mu způsobil neodčinitelný následek na zdraví i kvalitě dalšího života. Dopustil se tak jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo. Obžalovaný ovšem učinil vše, aby smrtelný následek nastal a tento by také nepochybně nastal, nebýt okamžité a specializované lékařské pomoci, která byla poškozenému poskytnuta. Takového jednání se dopustil v době, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody pro spáchání zvláště závažného trestného činu vraždy, jak o tom svědčí jeho plzeňské odsouzení, přičemž i tento čin byl spáchán podobně za použití zbraní, a to sekery a kladiva. Dopustil se tedy takového činu opětovně, když trestný čin vraždy zopakoval, a to navíc v době, kdy na něho za takovýto čin bylo působeno nepodmíněným trestem odnětí svobody.

Obžalovaný [REDAKCE] tedy relativně těžkým kladivem úmyslně s vědomím možných následků a s vysokou mírou intenzity opakovaně udeřil poškozeného [REDAKCE] do hlavy. Následkem, vzniklým v přímé příčinné souvislosti se shora popsaným jednáním obžalovaného, byla zranění poškozeného, která jsou popsána ve výroku tohoto rozsudku, když k úmrtí poškozeného nedošlo jen v důsledku rychle poskytnuté specializované péče. Za pokus trestného činu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku je považováno jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se dopustil pachatel v úmyslu tento trestný čin spáchat, pokud nedošlo k jeho dokonání. Z dokazování vyplynulo, že smrtelný následek jednání obžalovaného nenastal jen díky včasné a vysoce specializované péči, která byla poskytnuta poškozenému na [REDAKCE] klinice FN [REDAKCE], přičemž obžalovaný [REDAKCE] v době ukončení svého jednání vykonal vše, co by jinak vedlo k dokonání činu a dopustil se tzv. ukončeného pokusu, u něhož shodou okolností na konání obžalovaného nezávislých okolností nedošlo k okamžitému úmrtí poškozeného.

Státní zástupkyně oproti podané obžalobě navrhl, aby jednání obžalovaného bylo právně kvalifikováno (s ohledem na vyjádření znalkyně psychologičky) jako zločin vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. h) tr. zákoníku, ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Důvodem této změny je zejména vyjádření znalkyně spočívající v tom,

že obžalovaný jednal připravovaně, že se jednalo tedy o cílené jednání. S tímto má korespondovat i ta skutečnost, že obžalovaný poté, co se ozbrojil kladivem, čekal na první příchozí osobu na sociálním zařízení a teprve poté poškozeného napadl, tedy jeho jednání nelze hodnotit jako jednání afektivní, nýbrž jako jednání v rozmyslu, které je charakterizováno tím, že pachatel si patřičně zváží svoje jednání, přičemž však může jít o velmi krátkou úvahu, nikoli o předchozí uvážení. Obžalovaný podle státní zástupkyně tak jednal s rozmyslem, neboť zvážil zásadní okolnosti svého předpokládaného jednání jak z hledisek svědčících pro úmyslné usmrcení jiného, tak i proti němu, zvolil vhodné prostředky k jeho provedení a zvážil i rozhodné důsledky svého činu.

Rozmysl je kvalifikovaná forma úmyslu, když to není náhlé hnutí mysli, jímž je například afekt, ale i třeba jen krátkou dobu trvající úvahu o usmrcení obětí, v tomto případě o úmyslném usmrcení poškozeného [REDAKCE] za tímto účelem přineseným kladivem. Státní zástupkyně se domáhala, že tento rozmysl byl u obžalovaného [REDAKCE] prokázán. V tomto směru je možno přisvědčit tomu, že z posudku o duševním stavu obžalovaného lze dovodit, že obžalovaný se na své konání připravoval a že cílem konkrétního útoku obžalovaného bylo získání nějakého zisku, např. vymanění se z dluhů či dostání se na jiné oddělení věznice. Tyto skutečnosti musí být prokázány v takové míře, že o nich obžalovaný před činem, alespoň byť v nějaké i kratší době, konkrétně uvažoval a tak je zvážil. Tato verze obžaloby naráží na obhajobu obžalovaného spočívající v tom, že dotčené kladivo si vzal proto, aby s ním na ve zmíněném sociálním prostoru zničil umyvadlo, aby si tak vybil svoji tenzi a že teprve na místě samém se rozhodl uvedeným kladivem (opakovaně) napadnout poškozeného [REDAKCE], resp. že ani neví, proč právě tohoto poškozeného napadl, byť připustil, že se mu po tomto činu ulevilo. Verzi obžalovaného dále fakticky podporuje svědectví svědka [REDAKCE], který sdělil, že s ním obžalovaný před činem komunikoval a nechal jej odejít na [REDAKCE]. Toto svědectví prokazuje mimo jiné to, že obžalovaný nenapadl první osobu, která do zmíněného prostoru přišla a že skutečně mohl čekat na příležitost k rozbití zařízení, a to v době, kdy do toho vstoupil poškozený [REDAKCE], který se tak mohl stát „náhradním“ cílem. Sdělení svědka [REDAKCE] má za následek buď to, že obžalovaný měl již dopředu obětí vyhlédnutou, což sám popírá a nelze mu to nijak pozitivně prokázat, a nebo, že skutečně na místo činu mohl jít i proto, jak se hájí, aby zde zničil zařízení a útok na poškozeného bylo jeho náhlým momentálním, okamžitým nápadem jako náhražka za původně zamýšlené rozbití umyvadla či jiného zařízení místnosti. Tvrzení svědků odsouzených o tom, že obžalovaný měl být toho dne od rána divný, vyvrací svědek [REDAKCE], který s obžalovaným ráno hovořil a ničeho si nevšiml. Povšechná sdělení o tom, že obžalovaný tvrdil, že někoho zabije, i to, že měl zvat odsouzeného [REDAKCE] na [REDAKCE], svojí obecností těžko mohou být takového kalibru, aby v potřebné míře jistoty prokazovaly, že obžalovaný na zmíněné [REDAKCE] šel již s tím, že tam kladivem ubije poškozeného [REDAKCE].

Tedy to, že by se obžalovaný na jednání, jímž by zamýšlel způsobit smrt druhého a za tím účelem si vzal dotčené, tedy to, že by se zrovna na toto jednání připravoval, nebylo v dostatečné míře jistoty prokázáno, když osoba odpovědná svědek [REDAKCE], [REDAKCE] věznice, na obžalovaném nespatoval žádné změny, které by eventuálně signalizovaly něco, co by vedlo k jednání, které je předmětem projednávání před tímto soudem.

Podle názoru soudu tu proti sobě tak stojí dvě stejně možné verze, a proto soud ve světle zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch osoby obviněného) a vycházel z verze, kterou nabídl obžalovaný a jeho konání nebylo kvalifikováno jako čin spáchaný s rozmyslem. Okolnosti, v nichž obžaloba spatřovala prokázání tzv. rozmyslu, soud přiřadil k dalším okolnostem, z nichž byl prokazován přímý úmysl obžalovaného způsobit poškozenému smrt.

Obžalovaný svým jednáním porušil zájem společnosti na ochraně lidského života, který je primárním objektem zločinu vraždy podle § 140 tr. zákoníku. Obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ svým jednáním naplnil po stránce subjektivní i objektivní všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu vraždy podle § 140 odst. 1, 3 písm. h) tr. zákoníku, když se dopustil tohoto jednoho z nejzávažnějších trestných činů, přestože již byl pro obdobné jednání pravomocně odsouzen, a to rozsudkem Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 35T 2/2010, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 8To 55/2010.

Obžalovaný jednal v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť cíleně a zákeřně napadl jiného kladivem, kdy s ohledem na jím použitý předmět, vysokou intenzitu úderu a místa na hlavě poškozeného, kam úder směřovaly, musel i aktuálně vnímat devastující charakter zásahu pro přežití poškozeného a chtěl takovýto smrtelný následek způsobit.

Obhajoba obžalovaného ohledně jeho špatného psychického stavu byla vyvrácena nejen tím, že v inkriminovaný den nejevil zásadnější odchylky od svého standardního chování, když jím tvrzená vystresovanost a potřeba vybití stres nebyla náhle vyvstalým stavem, ale již určitou dobu se projevujícím stavem, který však na trestní přičetnost obžalovaného neměl vliv, což lze dokumentovat především závěry znalců, jež zkoumaly jeho duševní stav, kteří uzavřeli, že obžalovaný byl schopen nebezpečnost svého činu rozpoznat, i své jednání ovládat, takže pokud by chtěl, tak se ataků vůči hlavě poškozeného nemusel dopustit. Pokud je přesto vykonal, je za své jednání trestně odpovědný jako plně přičetný pachatel. Tento posudek vyvrací i obhajobu obžalovaného, co do léku ■■■■■. Jak osvědčuje stejný znalecký posudek, motivem jeho jednání byla snaha získat pro sebe zisk, jímž mohla být i snaha vymanit se z dosahu svých věřitelů, o jejichž existenci vypovídají svědci.

K osobě obžalovaného byl vypracován znalecký posudek z oboru psychiatrie, z jehož závěrů, jak je popsáno shora, vyplývá, že obžalovaný trpí smíšenou poruchou osobnosti, vlivem této těžké poruchy osobnosti však nebyly rozpoznávací schopnosti nijak ovlivněny. Ovládací schopnosti byly sníženy měrou nepodstatnou, obžalovaný je osobou vysoce společensky nebezpečnou s vysokým rizikem recidivy heteroagresivního chování. Důvodem této nebezpečnosti je těžká porucha osobnosti, která není medicínskými prostředky ovlivnitelná. K resocializaci pak uvedla, že je vyloučena schopnost zapojení do občanské společnosti pro extrémní nebezpečnost, resocializace je prakticky nulová. Tyto charakteristiky obžalovaného zcela odpovídají tomu, že podobné závažné protiprávní konání je zcela odpovídající osobě obžalovaného ■■■■■, i tomu, že i ve výkonu trestu odnětí svobody byl takovéhoho jednání schopen dopustit.

To, že pachatelem útoku byl právě obžalovaný ■■■■■, pak kromě jeho doznání osvědčují i svědci, zejména svědek ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■.

Opětovnost je dána pak tím, že obžalovaný ■■■■■ byl za zločin vraždy v minulosti odsouzen, když tento trest právě vykonává ve Věznici ■■■■■, kde ke skutku došlo. Obžalovaný se dopustil tzv. ukončeného pokusu, neboť učinil vše, co by jinak vedlo k dokonání činu, ovšem na skutečnostech a okolnostech na obžalovaném nezávislých nedošlo k okamžitému úmrtí poškozeného.

Obžalovaný ■■■■■ byl tedy uznán vinným ze spáchání zločinu vraždy podle § 140 odst. 1, 3 písm. h) tr. zákoníku, který zůstal ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, když obžalovaný učinil vše pro to, aby jeho čin byl dokonán a smrt poškozeného nenastala, ale k této smrti nedošlo jen proto, že nastaly okolnosti na vůli obžalovaného nezávislých.

K otázkám trestovým:

Obžalovaný se dopustil vysoce společensky nebezpečného jednání, a to vzhledem k významu zákonem chráněného zájmu společnosti na ochraně života. Jednání obžalovaného naplňuje znaky nejvíce společensky škodlivého jednání, které lze i vůči ostatním činům podobně kvalifikovaným označit za mimořádný a ve své negativnosti vybočující, když (mimořádně) vysoký stupeň zjištěné škodlivosti je dán především charakterem útoku, jeho nečekaností i zákeřností, jakož i tím, že byl úmyslně a zcela zbytečně způsoben nenapravitelný následek na zdraví poškozeného ■■■■■, a i nebezpečností samotné osoby obžalovaného pro okolí. Obžalovaný svým konáním projevil naprostou lhostejnost k ochraně života a zdraví poškozeného a využil jeho bezbrannosti, když tento útok nečekal a byl veden zákeřně zezadu. Poškozený tak neměl reálnou možnost ubránit se útoku obžalovaného. Způsob provedení útoku byl tak pro poškozeného nečekaný a v tomto směru pro ně byl uskutečněn **zákeřně**.

Z popisu rejstříku trestů obžalovaného (aktuální opis je na č.l. 416) bylo zjištěno, že byl v minulosti celkem 5x soudně potrestán, kdy k poslednímu trestu se vztahuje přílohový spis Krajského soudu v Plzni a osvědčuje mimo jiné kvalifikační znak opětovnosti. Obžalovaný vykonává trest odnětí svobody v trvání 20 let ve Věznici ■■■■■, kdy k jeho chování se vztahuje hodnocení ředitele věznice (aktuální hodnocení obžalovaného je založeno na č.l. 475), z něhož vyplývá, že chování a vystupování obžalovaného bylo zpočátku průměrné. Vzhledem k tomu, že projevoval zájem o práci, byl i pracovní zařazen a byl tam hodnocen jako průměrný. Po činu byl umístěn na oddělení ze zesíleným stavebně technickým zabezpečením jako velmi nebezpečný odsouzený. Po dobu výkonu trestu byl 2x kázeňsky odměněn a 3x kázeňsky trestán. Osobní výkazy obžalovaného jsou založeny především na č.l. 375-37.

Pravidla pro ukládání trestu pak trestní zákoník upravuje především v hlavě V. o trestních sankcích. V obecných ustanovení hovoří o tom, že trestní sankce lze ukládat jen na základě trestního zákona a že nelze uložit kruté a nepřiměřené trestní sankce. Výkonem

trestní sankce nesmí být ponížena lidská důstojnost a je ji nutno ukládat k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele. Při ukládání trestních sankcí se přihlédne i k právem chráněným zájmům osob poškozených trestným činem.

Ustanovení § 39 tr. zákoníku pak stanovuje druh a výměru trestu, když uvádí, že při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, k době, která uplynula od spáchání trestného činu či k případné změně situace a k délce trestního řízení.

Povaha a závažnost činu obžalovaného je v tomto případě velmi významná a závažnost činu je zvyšována jak tím, co mělo být způsobeno (smrt), i tím, co bylo ve skutečnosti způsobeno (nevratný, nenapravitelný a trvalý těžký následek na zdraví), i tím, jak to bylo způsobeno (zákeřnost a nečekanost, kladivo) a konečně i tím, kým to bylo způsobeno (velká nebezpečnost pachatele). Od způsobu provedení činu nelze odhlédnout, když intenzita ataků a jejich konkrétní provedení hrálo výraznou roli jak v tom, že soud uzavřel u obžalovaného na úmyslné zavinění, tak i v tom, že takovýto čin byl společensky velmi škodlivý. Závažnost zločinu tedy byla a je velmi vysoká.

Obžalovanému přitěžuje to, že byl v minulosti odsouzen dle ustanovení § 42 písm. p) tr. zákoníku, že čin spáchal zákeřně dle § 42 písm. c) tr. zákoníku a že způsobil poškozenému větší škodlivý následek na zdraví podle § 42 písm. k) tr. zákoníku. Polehčuje mu doznání dle § 41 písm. l) tr. zákoníku.

Při vážení polehčujících do nich soud zařadil toliko doznání obžalovaného, které orgánům činným v trestním řízení napomohlo k objasnění věci. Jako přitěžující okolnosti soud neshledal odsouzení obžalovaného, pro něž nyní vykonává trest odnětí svobody, neboť tato skutečnost byla kvalifikačním momentem pro použití přísnější (kvalifikované) skutkové podstaty ve smyslu § 140 odst. 3 písm. h) tr. zákoníku.

Při úvaze o trestu lze tedy poukázat na to, že v podstatě jedinou polehčující okolností na straně obžalovaného je jeho doznání. Jinak mu velmi přitěžuje způsob, jakým byla trestná činnost spáchána, zejména vysoká účinnost použitého kladiva, zákeřnost konání obžalovaného, napadení zezadu a opakované údery do ležícího poškozeného, nečekaný útok zbraní vůči fakticky bezbranné oběti, která jeho útok vůbec neměla možnost předpokládat

a tak se mu nějak bránit, a způsobení závažných a trvalých následků na zdraví poškozeného, když takovéto následky již nelze v budoucnu odčinit.

Ustanovení § 140 odst. 3 tr. zákoníku je sankcionováno trestem odnětí svobody na 15 až 20 let odnětí svobody nebo trestem výjimečným.

O výjimečném trestu pak hovoří ustanovení § 54 tr. zákoníku, a toto zní:

(1) Výjimečným trestem se rozumí jednak trest odnětí svobody nad dvacet let až do třiceti let, jednak trest odnětí svobody na doživotí. Výjimečný trest může být uložen jen za trestný čin, u něhož to tento zákon ve zvláštní části dovoluje.

(2) Trest odnětí svobody nad dvacet let až do třiceti let může soud uložit pouze tehdy, jestliže závažnost zvláště závažného zločinu je velmi vysoká nebo možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena.

(3) Trest odnětí svobody na doživotí může soud uložit pouze pachateli, který spáchal mimo jiné zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku a který **zavinil úmyslně smrt jiného člověka,**

a to za podmínek, že:

a) takový zvláště závažný zločin je mimořádně závažný vzhledem k zvláště zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo k zvláště zavrženíhodné pohnutce nebo k zvláště těžkému a těžko napravitelnému následku, a

b) uložení takového trestu **vyžaduje účinná ochrana společnosti** nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let.

4) Uloží-li soud trest odnětí svobody na doživotí, může zároveň rozhodnout, že doba výkonu trestu ve věznici se zvýšenou ostrahou se pro účely podmíněného propuštění do doby výkonu trestu nezapočítává.

Úvodem další pasáže je nutno poukázat na zásadní úvahou směrnicí, která byla vyslovena i v judikatuře Ústavního soudu České republiky o tom, že ustanovení trestního zákona je třeba vykládat tak, aby byla zohledněna priorita ochrany lidského života bez ohledu na jejich formální či doslovné znění. Z hlediska hodnotového systému, na němž je založen demokratický právní stát, a z hlediska hierarchie hodnot, kterým demokratický právní stát poskytuje ochranu, je trestný čin, jímž byla smrt oběti způsobena úmyslně nejzávažnější trestný čin a proti jeho pachateli se musí společnost patřičně bránit a nutnost izolace tu pak předchází výchovné stránce trestu.

Ve světle shora uvedeného závěru je pak možno konstatovat, že pokud se tedy jedná o trest, který by měl být obžalovanému [REDAKCE] za spáchané jednání uložen, je s ohledem k použité právní kvalifikaci ohrožen jednak trestní sazbou trestu odnětí svobody od 15-ti do 20-ti let, nebo výjimečným trestem.

Pro uložení výjimečného trestu jsou v trestním zákoníku stanoveny konkrétní podmínky, jimiž je (jak již je uvedeno shora) spáchaní zvláště závažného zločinu a dále i to, že uložení takového trestu dovoluje trestní zákoník ve zvláštní části. Tyto obecné podmínky jsou v případě zločinu spáchaného obžalovaným splněny. Dále existují podmínky specifické pro uložení trestu od 20 do 30 let, kdy se jedná o alternativně stanovené podmínky, a to že závažnost spáchaného zvláště závažného zločinu je velmi vysoká a možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena. Vedle tohoto trestu pak existuje i varianta trestu doživotního. Zde se jedná o nejzávažnější zásah do lidského života, kdy tento trest může být uložen pouze za úzký okruh nejzávažnějších zvláště závažných zločinů, závažnost takového zločinu je mimořádně vysoká a uložení takového trestu vyžaduje ochrana společnosti, nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 20 až do 30 let, když vztah mezi účinnou ochranou společnosti a možností nápravy trestem je vztahem alternativním. Vzhledem k charakteru jednání obžalovaného, způsobu jeho provedení, použité právní kvalifikaci a závažnosti jednání, kterou lze označit za mimořádně vysokou, lze dospět k závěru, že jsou splněny potřebné podmínky uvedené v písmenu a) a b) odstavce 3 § 54 trestního zákoníku pro uložení trestu doživotního. Je splněn okruh trestných činů, kdy v taxativním výčtu trestných činů, za které lze uložit doživotní trest, je zmíněno právě ustanovení § 140 odst. 3 tr. zákoníku, je splněna mimořádně vysoká závažnost zvláště závažného zločinu výše uvedeného, a to jak zvláště zavržený způsob provedení činu, tak i zvláště těžký a těžko napravitelný v daném případě nenapravitelný následek na zdraví poškozeného. Je splněna i poslední z podmínek pro uložení doživotního trestu obžalovanému, a tou je podmínka účinné ochrany společnosti, když v tomto daném případě je nezbytné přihlídnout zejména k požadavku generální prevence, a to vzhledem k charakteru spáchané trestné činnosti, neboť jiné prostředky, a zejména i k tomu, že stávající citelný trest odnětí svobody, který obžalovaný vykonává, nebyl způsobilý účinně ochránit společnost před nejnebezpečnější kriminalitou, jíž je úkladná vražda. Přesto soud trest na doživotí obžalovanému nemohl uložit.

Jak je uvedeno shora, tak obžalovaný [REDAKCE] je ohrožen trestem odnětí svobody od 15-20 let, případně trestem výjimečným, kdy tímto trestem je jednak trest v trvání od 20 do 30 let či trest na doživotí. Předně je třeba konstatovat, že na obžalovaného za splnění podmínek § 39 trestního zákoníku je třeba působit dlouhodobým trestem, kdy nepostačuje uložení trestu v základní výměře, tedy od 15 do 20 let. Proto je třeba obžalovanému uložit trest výjimečný.

Státní zástupkyně byla toho názoru, že obžalovaný splňuje všechny podmínky pro uložení trestu doživotního, byť si vědoma, že pro uložení tohoto trestu zákonodárce vyžaduje zavinění úmyslné smrti jiného člověka. Je přesvědčena o tom, že tato podmínka platí pro taxativně vymezených 10 trestných činů, nikoli však pro trestný čin vraždy, neboť po vymezení tohoto trestného činu je čárka a vylučovací spojka nebo a platí obecně, že pokus je trestný shodně jako dokonaný trestný čin. Vzhledem k této skutečnosti vědoma si

všech těchto okolností navrhla uložení trestu doživotí dle § 54 odst. 3 tr. zákoníku, pro jehož výkon je třeba obžalovaného zařadit do věznice se zvýšenou ostrahou. Státní zástupkyně uzavřela, že jsou splněny všechny tři podmínky pro uložení trestu na doživotí, a to jak spáchání konkrétního trestného činu, tak to, že se jedná o mimořádně závažný zvláště závažný zločin s ohledem na zvláště zavrženíhodnou pohnutku spáchání a zvláště těžký následek a dále i ta podmínka, že uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti a není naděje, že by pachatele tedy obžalovaného [REDAKCE] bylo možno napravit trestem odnětí svobody v rozmezí 20-30 let. Obžalovaný již byl v minulosti za obdobné dokonané jednání odsouzen a i nejdůraznější prostředek působení, tedy výkon trestu v nejtěžším typu věznice, nevedl k tomu, aby nespáchal další zvláště závažný zločin, za něj lze uložit výjimečný trest. Obžalovaný [REDAKCE] zatvrzele nerespektuje základní společenské normy, je zcela lhostejný ke způsobenému následku, je neochotný přizpůsobit se jakýmkoliv společenským konvencím.

Naproti tomu obhájce byl toho názoru, že podle § 54 odst. 3 nelze uložit trest odnětí svobody na doživotí, neboť jednání obžalovaného bylo ukončeno ve stádiu pokusu, resp. svým jednáním nezavinil úmyslně smrt jiného člověka. Do úvahy by tedy připadalo uložení trestu odnětí svobody nad 20 až do 30 let, tedy trestu výjimečného. Je skutečností, že obžalovaný byl již jednou za zločin vraždy odsouzen, kdy mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 20 let, z něhož zhruba 5 let již vykonal. Pro úvahy o výši trestu jsou zde určité skutečnosti, ke kterým je nutné přihlížet. V první řadě je zde polehčující okolnost spočívající v doznání obžalovaného. Dále se pak obžalovaný v roce 2013 podílel na záchraně života spoluvězně [REDAKCE], když se podílel na jeho resuscitaci a tím s největší pravděpodobností zachránil svědku [REDAKCE] i život. V minulosti se obžalovaný léčil na psychiatrii, měl psychické problémy, sám sdělil, že již od 13ti let pro léčbu užíval různé medikamenty. Ve výkonu trestu ve Věznici ve [REDAKCE] mu pak lékařem i přes opakované žádosti a upozornění bylo předepsání medikamentů, kterými by byl schopen nějakým způsobem potlačovat stres, lékařem odmítnuto a tyto léky mu nepředepsal. V současnosti obžalovaný dochází na terapii k psychologovi ve Věznici ve [REDAKCE], zapojil se, ač je na oddělení [REDAKCE], do různých aktivit jako je kroužek českého jazyka, navštěvuje kroužek, kde se probírá různá politická, ekonomická, vnitrostátní, mezinárodní situace, dochází na kroužek jakési sociální adaptace, kde jsou odsouzení seznamováni se životem venku, doklady, úřady apod., takže obžalovaný se svým způsobem snaží dostat se do života, žít v tom prostředí, v jakém je, ale neztratit aspoň ten duševní kontakt s prostředím, které je mimo zdi [REDAKCE] věznice. Obhájce se domnívá, že to, jak se obžalovaný zapojuje do života ve věznici, je v rozporu s tím, co je uvedeno ve znaleckých posudcích, kde je hovořeno, že to je osoba, která „v této společnosti nemá žádného místa“. Další významnou skutečností je, že obžalovaný se k činu nijak nepřipravoval, jeho jednání nesměřovalo cíleně k osobě poškozeného [REDAKCE], jeho jednání bylo vyústěno z momentální deprese, kterou nedokázal v daný okamžik svým působením zvládnout. Na základě shora uvedeného obhájce navrhnul, aby byl [REDAKCE] uložen trest odnětí svobody v délce trvání 25 let. Pro výkon trestu obžalovaného nelze jinak, než zařadit do věznice se zvýšenou ostrahou.

S vývody státní zástupkyně popsané shora, až na úvahu o tom, že lze uložit trest na doživotí i u pokusu trestného činu vraždy v uvedené právní kvalifikaci, lze souhlasit. Byť

následek, který obžalovaný poškozenému svým jednáním způsobil, lze charakterizovat jako následek neodčinitelný, tak k zamýšlenému smrtelnému následku nedošlo. S ohledem na to, že nedošlo k dokonání trestného činu, ten zůstal ve stadiu pokusu, tak nelze obžalovanému uložit za toto jednání doživotní trest odnětí svobody, a to vzhledem k tomu, že zákonodárce stanovil pro uložení doživotního trestu podmínku, že musí dojít k dokonání některého z taxativně vyjmenovaných trestných činů uvedených v ustanovení § 54 odst. 3 trestního zákoníku. Nepostačuje tedy pouze pokus směřující ke smrtelnému následku. Vzhledem k této skutečnosti soud při úvahách o trestu aplikoval ustanovení dle § 54 odst. 2 tr. zákoníku a obžalovanému uložil výjimečný trest odnětí svobody v trvání 30 let, neboť možnost nápravy tohoto pachatele je obzvláště ztížena a závažnost jím spáchaného zločinu je velmi vysoká. Tento závěr lze oprávněně přičítat především o závěry znaleckých posudků znalkyň z odvětví psychiatrie a psychologie, když pro uložení tohoto trestu postačí splnění alespoň jedné ze dvou alternativně stanovených podmínek, když soud uzavřel, že byly naplněny obě dvě. V expertních závěrech uvedených znalkyň došlo ke komplexnímu zhodnocení osobnosti obžalovaného, když ani výkon trestu odnětí svobody v nejtěžším typu věznice nevedl k tomu, aby znovu nespáchal zvláště závažný zločin, za něj lze uložit výjimečný trest. Obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ zatvrzele nerespektuje základní společenské normy, je zcela lhostejný ke způsobenému následku, je neochotný přizpůsobit se jakýmkoliv společenským konvencím.

Shora koncipované úvahy o nemožnosti uložení trestu na doživotí soud řešil i na půdorysu standardní judikatury a výkladových pravidel k ustanovení § 54 odst. 3 tr. zákoníku. Komentář Trestní zákoník Šámal a kolektiv 2. vydání 2012 k § 54 odst. 3 tr. zákoníku (str. 739) výslovně uvádí, že trest odnětí svobody na doživotí lze uložit jenom pachateli, který spáchal některý z 11 taxativně vymezených zvláště závažných zločinů, představujících kvalifikované úmyslné usmrcení alespoň jednoho člověka. Autor tohoto Komentáře JUDr. František Púry dále dodává, že z dikce ustanovení § 54 odst. 3 plyne, že zavinění smrti musí být úmyslné a že by nepostačoval pouze pokus směřující ke smrtelnému následku, ale že musí dojít k dokonání vyjmenovaného trestného činu s takovýmto následkem, resp. účinkem. Navíc ustanovení § 54 odst. 3 není součástí skutkové podstaty příslušného trestného činu, na kterou by dopadal režim § 111, proto vyžaduje-li se zde, aby pachatel „zavinil úmyslně smrt jiného“, pak nebude tato podmínka pro uložení trestu odnětí svobody na doživotí splněna, jestliže nedošlo ke smrtelnému následku a zůstal-li některý z vyjmenovaných trestných činů jen ve stadiu pokusu (nebo dokonce přípravy). Pro úplnost lze uvést, že ustanovení § 111 tr. zákoníku, nazvaný „K pojmu trestného činu“, zní: „Trestným činem se rozumí jen čin soudně trestný, a pokud z jednotlivého ustanovení trestního zákona nevyplývá něco jiného, též příprava k trestnému činu, pokus trestného činu, organizátorství, návod a pomoc“.

Soud opíraje se o tento výkladový komentář dospěl k závěru, že v případě činu, který spáchal obžalovaný ■■■■■ s ohledem na to, že se jedná o konání ukončené ve stadiu pokusu, nedovoluje uložení trestu na doživotí podle podmínek stanovených v ustanovení § 54 odst. 3 tr. zákoníku a proto soud tento nejvyšší možný trest neukládal.

Soud v souladu s některými dalšími návrhy stran uzavřel, že podmínky pro uložení výjimečného trestu na straně obžalovaného ■■■■■ splněny jsou, a to ve smyslu § 54 odst. 2 tr.

zákoníku. Jak je uvedeno již shora, je závažnost obžalovaným spáchaného zločinu vysoká a jeho možnosti nápravy jsou obzvlášť ztížené (slovy znalkyně prakticky nulové), a proto soud tento druh trestu obžalovanému uložil, když podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 54 odst. 2 tr. zákoníku uložil obžalovanému ██████ výjimečný trest odnětí svobody v trvání třiceti let. Soud neshledal jediný moment, proč obžalovanému ukládat trest nižší než třicet let. S ohledem na ochranu společnosti tak v tomto případě generální prevence způsobuje, že soud nemohl promítnout doznání obžalovaného do konkrétního, byť nepatrného, snížení trestu, byť jinak k doznání obžalovaného v rámci vyhodnocení přihlížel a toto doznání by mohlo být určitým začátkem toho, aby obžalovaný konečně i sám pochopil, že je pro společnost velmi nebezpečný jedinec a že by měl na toto téma začít přemýšlet a své jednání změnit. V tomto kontextu pak doznání obžalovaného může plnit pozitivní roli, která se může projevit až v budoucnu, pokud obžalovaný bude chtít. Uložený trest svojí délkou významně ukazuje, že se obžalovaný dopustil společensky velmi škodlivého jednání, že způsobil neodčinitelný následek a že se společnost před ním musí dlouhodobě chránit.

Lze uzavřít, že z hlediska hodnotového nazírání a etického přístupu k právnímu posouzení tohoto konkrétního skutku patří právě toto úmyslné usmrcení k nejzávažnějším činům v našem právním prostoru. Má-li tedy soud dostát svému poslání vymezenému v Ústavě České republiky a má-li respektovat hodnotový systém demokratického právního státu, musí tyto úvahy vtělit i do uloženého trestu. Soud dospěl k přesvědčení o tom, že k nápravě obžalovaného a k ochraně společnosti nepostačí obecná horní hranice trestu odnětí svobody stanovená u zločinu vraždy v kvalifikované skutkové, a proto je nutno ukládat výjimečný trest odnětí svobody v jeho v rozmezí nad 20 let až do třiceti let, a to na samé horní hranici stanoveného rozpětí, když současně formální podmínky nezbytně nutné k uložení výjimečného trestu na doživotí nebyly v tomto případě naplněny.

V souladu se směrnicí uvedenou v ustanovení § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku byl obžalovaný ██████ pro výkon uloženého výjimečného trestu odnětí svobody zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, když i v rámci výkonu trestu odnětí svobody je pro ostatní velmi nebezpečný i v tomto nejpřísnějším režimu výkonu trestu.

Znalkyně, jež zkoumaly duševní stav obžalovaného k ochraně společnosti, navrhly, aby obžalovanému byla dále uložena i tzv. zabezpečovací detence podle § 100 odst. 2 písm. a), 3, 4 tr. zákoníku, kterou je možné uložit, pokud pachatel spáchal zločin ve stavu vyvolaném duševní poruchou, jeho pobyt na svobodě je nebezpečným a nelze očekávat, že by uložené ochranné léčení s přihlédnutím k povaze duševní poruchy a možnostem působení na pachatele vedlo k dostatečné ochraně společnosti. Toto ochranné opatření lze uložit i vedle trestu a vykoná se po výkonu nebo jiném ukončení trestu. Obhajoba toto opatření odmítala s tím, že k uložení zabezpečovací detence ve smyslu § 100 odst. 2 písm. a) odst. 3, 4 tr. zákoníku nejsou splněny zákonné podmínky. Dle odst. 2 písm. a) se zabezpečovací detence uloží pachateli, který spáchal zločin ve stavu vyvolaném duševní poruchou a nelze očekávat, že by ochranné léčení vedlo k dostatečné ochraně společnosti.

Soud uzavřel, že podmínky pro uložení zabezpečovací detence u obžalovaného ██████ naplněny byly. Znalkyně z odvětví psychiatrie byla podrobně dotazována i na to,

čím obžalovaný trpí a zda je to duševní porucha nebo choroba. Znalkyně se k přímému dotazu vyjádřila tak, že se u obžalovaného jedná o duševní poruchu a že tato má svoji medicínskou klasifikaci. To, že se tato duševní porucha u obžalovaného nedá medicínsky ovlivnit, nemá žádný vztah k tomu, že čin skutečně spáchal v této duševní poruše, což současně naplňuje znak, že nelze společnost chránit ústavním ochranným léčením. To, že tato jeho duševní porucha se nedá léčit, je pak podle názoru soudu dalším důvodem právě k aplikaci institutu, jímž je zabezpečovací detence.

Námitka obhajoby, že s ohledem na dobu výkonu trestu odnětí svobody, kterou má obžalovaný ještě před sebou, je uložení detence absolutně neúčelné, je nutno odmítnout, neboť soud zkoumá naplnění podmínek zabezpečovací detence v době činu, případně v době odsouzení, a pokud byly naplněny, je nutno ji uložit. To samo o sobě neznamená, že čas, který bude plynout, na tomto závěru nemusí nic měnit. Na případné změny trestní řád v příslušných partiích pamatuje a je upraven i případ, pokud by zabezpečovací detence po letech výkonu trestu odnětí svobody nemusela plnit svůj účel. V současné době jsou podmínky indikace tohoto opatření naplněny a proto soud podle § 100 odst. 2 písm. a), 3, 4 tr. zákoníku obžalovanému ██████████ uložil i ochranné opatření, a to zabezpečování detenci.

K náhradě škody:

Jako poškození se s náhradou škody či nemajetkové újmy řádně a včas připojili poškození ██████████ a Všeobecná zdravotní pojišťovna.

Poškozenému ██████████ byl vzhledem k jeho neuspokojivému zdravotnímu stavu ustanoven opatrovník, a to Městský úřad ██████████, odbor zdravotnictví a sociálních věcí, ██████████, ██████████, jehož na plnou moc zastupuje JUDr. Ladislava Lebedová, advokátka, AK Koželská 205, Ledec nad Sázavou. Tito se za poškozeného ██████████ připojili jednak s nárokem na náhradu škody v částce 278.920,80 Kč, což je ekvivalent bodového ohodnocení bolestného, které bylo vypočteno v souladu se závěry soudního znalce MUDr. Laciny, a dále s částkou 200.000,- Kč coby náhrady nemateriální újmy, neboť poškozený utrpěl závažná poranění, když ani v současné době nelze vyloučit další zhoršení jeho zdravotního stavu. Nárok poškozeného ██████████ na nemajetkovou újmu byl shledán zcela po právu, kdy kromě argumentů uvedených shora lze dále dodat, že útok obžalovaného měl fatální důsledky na zdraví poškozeného v tom smyslu, že ztratil levou oční kouli, že utrpěl těžkou organickou poruchu osobnosti s nevratným poškozením mozku. Jedná se o následky trvalé a nezvratné. Není možné vyloučit možnost vzniku i dalších trvalých následků z utrpěných zranění ve smyslu hybnosti končetin nebo další psychické poruchy, respektive jejich nástup je pravděpodobný. Současný zdravotní stav poškozeného je takový, že je upoután na lůžku, není schopen pohybu, musí mu pomáhat další osoba. Co se týče zraku, tento postupně ztrácí, spíše dochází ke zhoršení zdravotního stavu, ač je zde určitá stabilizace, ale ten zdravotní stav je nadále vážný. Stav kvality života poškozeného se díky ataku obžalovaného zcela změnil, a to významně k horšímu, a to dokonce i oproti tomu stavu, kdy se nacházel ve stavu omezení svobody v příslušné věznici. Nárok na náhradu škody

poškozený opřel o bodové ohodnocení, jež odpovídalo částce jím požadované, a proto i náhradu škody soud považoval za oprávněný nárok.

Dalším poškozeným byla Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, která se připojila s částkou 1.031.079,- Kč za náklady vynaložené na péči na léčení o poškozeného [REDAKCE] pro úrazové změny, které mu úmyslně způsobil obžalovaný [REDAKCE] činem, pro něž jej soud uznal vinným tímto rozsudkem. I tento nárok poškozeného na náhradu škody byl doložen příslušnými doklady (viz doklady na č.l. 440-453 a 147-148). I tento nárok soud považoval za řádný, a proto soud podle § 228 odst. 1 tr. řádu rozhodl, že obžalovaný [REDAKCE] je povinen poškozenému [REDAKCE] [REDAKCE] k rukám zmocněnkyně JUDr. Ladislavy Lebedové, nahradit majetkovou škodu v částce 278.920,- Kč a nemajetkovou újmu vyjádřenou v penězi v částce 200.000,- Kč, a poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky majetkovou škodu v částce 1.031.079,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho opisu (§ 248 odst. 1 tr. řádu) k soudu Vrchnímu v Praze (§ 252 tr. řádu). Odvolání je nutno podat prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1 tr. řádu).

Jestliže se rozsudek doručuje jak obžalovanému, tak obhájci a zákonnému zástupci, běží lhůta k odvolání od toho doručení, které bylo provedeno nejpozději. Jiným osobám než osobám uvedeným § 247 odst. 2 tr. řádu s výjimkou státního zástupce končí lhůta tímž dnem jako obžalovanému.

Odvolání musí být ve lhůtě stanovené v § 248 nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu podepsaného podle § 251 tr. řádu odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Nesplňuje-li odvolání státního zástupce, odvolání obžalovaného, odvolání obhájce, které podal za obžalovaného, odvolání poškozeného, zúčastněné osoby či odvolání zmocněnce, které podal za poškozeného či za zúčastněnou osobu, náležitosti obsahu odvolání podle § 249 odst. 1 tr. řádu, vyzve předseda senátu podepsaného soudu dotčenou osobu, aby vady odstranila ve lhůtě pěti dnů, kterou jim zároveň stanoví, a upozorní ji, že jinak bude odvolání odmítnuto podle § 253 odst. 3 tr. řádu.

Státní zástupce může odvoláním napadnout tento rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv jeho výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení

ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Ve prospěch obžalovaného mohou dále podat odvolání i osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr. řádu. Těmto osobám končí lhůta k odvolání týmž dnem jako obžalovanému.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadat odvoláním jen státní zástupce. Ten je povinen v odvolání také uvést, zda je podává, byť zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného, a kterého. Státnímu zástupci běží lhůta k odvolání vždy samostatně bez ohledu na běh lhůt u ostatních osob oprávněných podat odvolání.

Odsuzuje-li soud obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň z části nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Právo podat odvolání nemá ten poškozený, který neuplatnil nárok na náhradu škody.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se tohoto práva platně vzdal.

V Hradci Králové dne 23.2.2015

Předseda senátu:
JUDr. Miroslav **MJARTAN** v. r.

Za správnost vyhotovení:

██████████

Tento rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 2. 2015, č. j. 4T 12/2014-569, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, č. j. 8 To 46/2015-622, nabyl právní moci a je vykonatelný dnem 10. 6. 2015.

Přípojení doložky provedla ██████████ dne 24. 7. 2023.